

LÉTO#2022

OSMÁČEK

ŠKOLNÍ NOVINY

ROZHOVOR

S BLANKOU
BECKERTOVOU,
TŘÍDNÍ UČITELKOU
2. A

UVNITŘ:

POEZIE, ZÁBAVA,
ANKETA, ZAJÍMAVOSTI

TÉMA: VOLNÝ ČAS

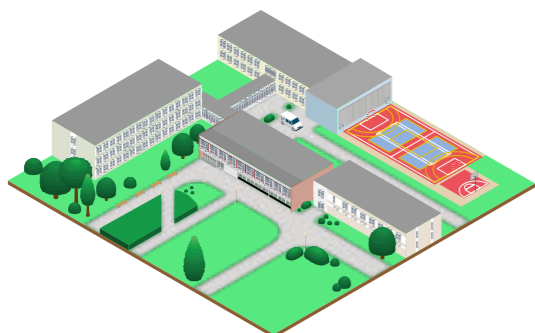

Pokračujeme!

Nadále hledáme dopisovatele a spolupracovníky, pravidelné i příležitostné, z 1. i 2. stupně, amatérské fotografy a výtvarníky, každého, kdo se chce podílet na obsahu našeho školního časopisu.

Přijďte mezi nás!

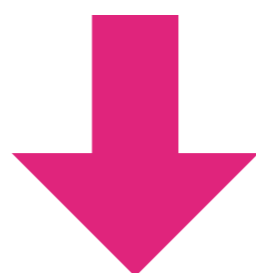
Uvítáme i nápady, náměty na zajímavé články.

Editorial

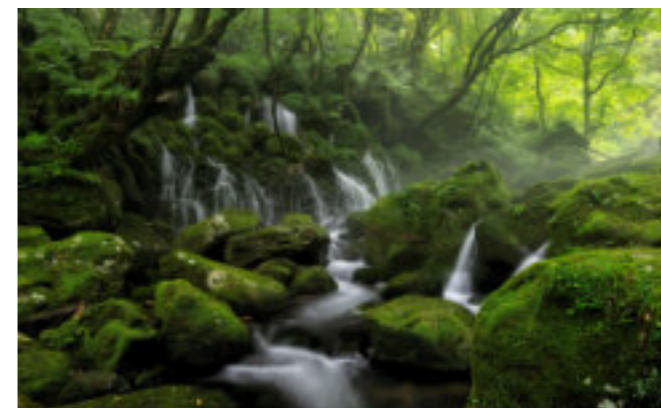
Píšeme o všem, co se týká naší školy, žáků, učitelů, vychovatelek a také kuchařek.

Vážení čtenáři, tématem třetího čísla našeho časopisu Osmáček je volný čas a jak si ho žáci představují a tráví. Do práce na jednotlivých článcích se zapojili samotní žáci a projevili značný novinářský talent. Přejeme Vám příjemnou zábavu.

Obsah

3	Poezie
4-6	Rozhovor
7	Anketa
8-17	Téma: Volný čas
18	Výtvarná galerie
19	Křížovka

Sabina Kayperová, 7. B

Voda teče potokem
tvoje kapky padají pod okem
voda modrá
z mraku padá
vlny s mořem šeptají
ranní koupel vždycky povzbudí
sluníčko svítí, teplo se zvedá
a voda dobrá
ochladí
s úsměvem se vždy dobře běhá
a ranní úsměv je ten
nejlepší.

Káťa Plíšková 6. A

Mám ráda bruslení
to se pak nelení
jezdím, skáču piruetu
po trénincích soutěž je tu
neděle či pondělí
pořád samé bruslení
když konečně volno mám
tak nic potom nedělám.

POEZIE

Jasmína Musilová 6. A

Venku běhám velmi rád
sport je můj velký kamarád.
Ale když venku prší
všechno se mi mrší.
Snažím se nějak zabavit,
když nemohu venku být.

Adam Bulíř 6. A

Fotbal mám rád.
Fotbal je můj kamarád.
Každý den ho hraju
nebojím se dát hlavou.
Když dám góla hlavou
udělám oslavu hravou.
Když jsme všichni v kabině
oslavá nás nemine.
V té naší kabině.

Rozhovor s paní učitelkou Blankou Beckertovou

Odkud pocházíte?

Narodila jsem se a žila v Lounech. Před 22 lety, těsně před narozením starší dcery, jsme se přestěhovali na Ranou, aby děti vyrůstaly v přírodě.

Kdo nebo co Vás přivedlo k učitelské profesi?

Maminka říká, že jsem se učitelkou už narodila. Pravděpodobně to budou geny po dědečkovi, který byl řídícím na dobroměřické škole.

Jaké školy jste absolvovala?

Studovala jsem Střední pedagogickou školu v Litoměřicích a UJEP v Ústí nad Labem.

Jak dlouho už učíte?

V srpnu to bude třicet let, co jsem po maturitní zkoušce nastoupila do školství. Na Osmičku jsem nastoupila po dvojité rodičovské dovolené před patnácti lety.

Co učíte nejraději?

Na prvním stupni učíme všechno. Baví mě všechny předměty, protože na 1. stupni jsou hodně propojené. Opravdu ráda učím vlastivědu – dějepisnou i zeměpisnou a samozřejmě tělesnou výchovu. Ráda jsem učila i dějepis.

Vaše představa ideálního žáka?

Ideální žák nemusí být nejlepší a nejbystřejší. Důležité je, aby se snažil naučit, zlepšit, aby chtěl...

Čeho si u dětí nejvíc ceníte?

Když jsou slušné, poctivé a spravedlivé. Nejenom k ostatním, ale také k sobě.

Vaše životní krédo?

„Každý den je jen jednou za život“ – a, „I nejhorší den na horách je lepší než nejlepší den ve škole.“ ;D

Jak jste nejraději trávila volný čas jako malá? A co jako slečna? A nyní?

Jako dítě jsem milovala výlety. S tatínkem jsme často navštěvovali hrady a zámky. Odtud nejspíš má záliba v historii. Jako slečna jsem propadla úplně nové pohybové aktivitě – aerobiku. Chvilí jsem ho dělala i závodně. Teď nejraději cestuji a poznávám místa,

kde jsem ještě nebyla. Miluji hory, nejčastěji jezdím do Alp, nejraději do Dolomit. Mám-li na cestování jen víkend, vyrazím do českých hor. Hledám klidnější místa, oblíbené turistické cíle většinou míjím.

Kdykoli Vás vidím, vybaví se mi – pohyb je život. Jaký sport je Vám nejbližší?

V mládí jednoznačně aerobik. Jako maminka malých dětí jsem aktivně odpočívala u pilates, který jsem začala předcvičovat a už patnáct let ho cvičím pravidelně. Stres z učitelského povolání kompenzuji běháním. Moje nejčastější trať měří 8,5 km. Můj nejdelší běh byl půlmaraton (21,1 km). Nejraději chodím po horách, nízkých, ale hlavně vysokých. V zimě běžkuji, sjezduji a skialpuji. Skialpování má velkou výhodu – nemusíte stát ve frontě na vlek, nalepíte pásy a můžete, kam vás na-

padne. A kde nikoho třeba celý den nepotkáte.

Máte na facebooku nádherné fotografie Českého středohoří – jak často ty naše kopečky navštěvujete?

Vzhledem k tomu, že ve Středohoří bydlím, jsem na kopci každý den. Mým novým koníčkem je „horobraní“. Chodím po kopcích s aplikací Horobraní, kde jsou všechny vrcholy České republiky a nově i dalších evropských zemí. Při dosažení vrcholu si ho v aplikaci uložím. Od roku 2019, kdy jsem s „horobraním“ začala, mám aktuálně 585 výstupů, ale přidávám další každý den. Na Rané jsem byla 95x, ze 470 vrcholů Českého Středohoří jsem stála na 129, mám tedy „sebraných“ 27 % ze všech Středohor. Miluji naše nejbližší hory – Krušné, na jaře, v létě a na podzim turisticky, v zimě skialpově. Z celkem 449 vrcholů jsem stála na 112, ▶▶

z Krušných hor mám 24%, ale na oblíbené vrcholy chodím opakovaně. Vyhovuje mi odlehlost a klid Slavkovského lesa. Na skialpech jsem přešla Krkonoše, sjížděla ze Sněžky.

Kromě mnoha třítisícovek, kam s námi chodí i naše děti, jsem vystoupila na skoro čtyřtisícovky Grossglockner a Ortler. A vždy mám s sebou foťák.

Co pro Vás kopce Českého středohoří znamenají?

Kopce Českého středohoří, říkám jim „krtince“, jsou unikátní. Nikde jinde v republice podobnou krajinu nemáme. Ty holé nabízejí úchvatné výhledy, na úpatích jsou překrásné louky s vzácnými teplomilnými rostlinami a motýly, které s oblibou fotím a hledám tam klid. Ten na kopcích, kde není parkoviště, opravdu je.

Chodíte po Středohoří sama?

Vždy jsem chodila s dětmi. Často mě doprovázel syn, který je teď přes týden na internátě. Nahradilo ho štěně německého ovčáka. To je teď můj nejbližší parťák. Berrymu je 10 měsíců, miluje jízdu autem, sníh a ožívá nad 700 m nadmořské výšky. Procházka se psem má velkou výhodu: jde a mlčí. :D

Na Ranou z Loun chodíte?

Ranou obíhám. Okolo hory téměř po vrstevnici vede cesta, říkám jí oběžná dráha a oběhnu ji dvakrát.

Byla jsem s dětmi na Vaší výstavě fotografií na Peruci – zjistily jsme, že jste velká cestovatelka. Kde jste byla nejdál?

Nejčastěji cestuji po Evropě, hlavně rakouských a italských Alpách. Nejdéle jsem byla v Alpách na cestě patnáct dní v kuse, kdy jsem obešla masiv Mont Blancu po 190

km dlouhé slavné Tour du Mont Blanc. V roce 2019 jsme si s manželem splnili sen a zaletěli si do Asie, do Nepálu, do Himálaje a šli jeden z nejkrásnějších treků na světě: Everest base camp trek: trek do základního tábora Everestu. Byli jsme na cestě devatenáct dní, z toho dvanáct dní bez koupelny, můj batoh vážil patnáct kilo. Dosáhla jsem tam své nejvyšší nadmořské výšky 5.640 metrů. Výstup z komfortní zóny všem vřele doporučuji. Je to taková fyzická i psychická posilovna.

Kde se Vám nejlíbilo?

Moje země snů je Nepál. Toužím se tam brzy vrátit. Žije se tam beze spěchu, hodně skromně, způsobem co nemáš – nepotřebuješ. Vnímala jsem ho jako ráj na Zemi. Ale oblíbená místa, kam se ráda

vracím, mám i v Českém Středohoří a v Krušných horách a italských Dolomitech.

Kam se vypravíte o prázdninách?

Chystám se urazit část z nové dálkové trasy u nás v Čechách – Stezka Českem. Loni jsem vyrazila z nejzápadnějšího bodu Čech a došla na kraj Krušných hor. Letos plánuji Krušné hory přejít. Ráda bych přešla Dolomity na trase Alta via 1 a vystoupila na čtvrtou nejvyšší horu Rakouska – Grossvenediger.

Co byste doporučila dětem, aby o prázdninách uskutečnily?

Doporučuji jim také vystoupit z komfortní zóny. Vyzkoušet si třeba přespat ve stanu. Odložit mobilní telefon, dostat se na krásná místa bez signálu, zažít dobrodružství.

Anketa mezi učiteli

Naši reportéři Adam Bulíř, Vojta Kadavý a Jasmína Musilová (všichni 6. A) se ptali učitelů:

- 1 Co jste dělali ve volném čase v 6. třídě?
- 2 Co děláte ve svém volném čase nyní?
- 3 Museli jste se na základní škole také tak hodně učit?

Matěj Svoboda, učitel TV a VZ

- 1 Ve volném čase jsem se věnoval házené a rád si četl knihy, hlavně fantasy literaturu.
- 2 Stále hraji házenou zde v Lounech, nebo jdu s kamarády na dobré pití.
- 3 Nemusel jsem se moc učit, protože jsem dával pozor a všechno jsem si pamatoval. Kromě fyziky, tu jsem se učit musel.

Tereza Peterková, učitelka M

- 1 Četla jsem si dobrodružné knížky, chodila do Sokola a do skauta.
- 2 Teď jezdím na kole. Mám ráda pobyt a pohyb venku, tomu dávám přednost.
- 3 Nemusela jsem se hodně učit, ale občas ano.

Kdy, kde a proč vznikla trumpeteta?

Moje nejoblíbenější část dne je ta, když si najdu volný čas na svůj koníček, tím je hra na trumpetu, ale také často přemýšlím, jak vůbec tento hudební nástroj vznikl a zda i jeho historie může být něčím zajímavá?

Trumpeta je vlastně jeden z mála nástrojů, který od svého vzniku ve starověku prošel tak výrazným vývojem.

Primitivní trubky se objevily již ve starověku, původně měly spíše jiné funkce než čistě hudební: všichni víme, že povzbuzovaly odvahu útočících vojsk či doprovázely slavnostní okamžiky jako příchod panovníka. Tyto trubky se již vyráběly uměle z mědi, stříbra a též ze dřeva.

Ve středověku měla trubka důležitou úlohu při zahajování rytířských turnajů, oslavách vítězů apod. Od 17. století má své

místo i v orchestrální hudbě, nejvýznamněji se uplatnila v dílech J. S. Bacha a G. F. Händela. Trubky měly původně rovnou tubici, která byla však kvůli své délce nepraktická; v 15. století měla trubka esovitě zahnutou tubici.

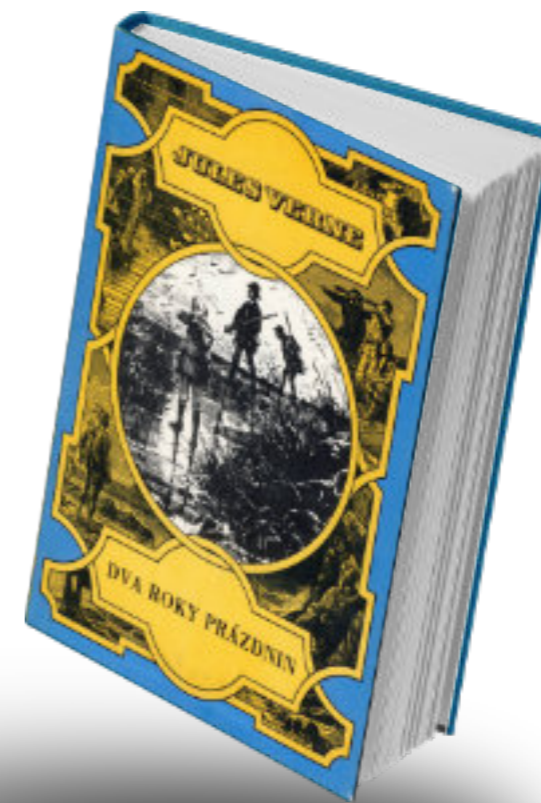
Ke konci 18. století byla trubka opatřena klapkovým zařízením (podobné jako mají dřevěné nástroje), které postavil trumpetista Weidlinger a nástrojař Riedl ve Vídni. Oproti tradičním trubkám bez klapek však trpěla výrazně horší kvalitou tónu. Přesto však pro ni byla komponována význačná díla, např. Haydnův a Hum-

melův trubkový koncert.

Ventily se na trubkách začaly vyskytovat kolem roku 1820. Později, kolem roku 1840 byly ventilové trubky zaváděny do dechových hudeb a symfonických orchestrů. V této době již trumpety mají podobný vzhled jako dnes.

Zajímavý vývoj mého oblíbeného hudebního nástroje dělá můj koníček ještě úžasnější! Moc bych si přál být jednou slavným trumpetistou, třeba jako byl Louis Armstrong.

Kopecký Jan, 8. B

Volný čas s knihou, zkuste to také!

„Všechno, co si někdo dokáže představit, může někdo uskutečnit.“

– Jules Verne

Dva roky prázdnin, jedna z báječných knih legendárního Francouze, který patří mezi nejlepší autory všech dob, zakladatele sci-fi a mistra dobrodružných příběhů Julese Verne, jehož díla jsou mimo jiné i Tajuplný ostrov, Dvacet tisíc mil pod mořem, Pět neděl v balóně, Cesta do středu země, Patnáctiletý kapitán, Vynález zkázy, Ocelové město aj...

V knize Dva roky prázdnin se odehrává příběh patnácti chlapců, kteří jsou ve věku mezi 8 až 14 lety. Bouře

chlapce odnese z přístavu na Novém Zélandu i s jejich jachtou na širý oceán a oni ztroskotají na neobydleném ostrově, neznámo kde. Kniha popisuje přežívání chlapců na ostrově, na kterém stráví bezmála dva roky. Prožívají různá dobrodružství, slasti i strasti společného soužití, ale i boj o samotný život. Nakonec se jim podaří vrátit zpět na Nový Zéland, a to s pomocí dvou dospělých trosečníků, kteří ztroskotali též na úplně stejném ostrově.

Kniha je velmi čtivá,

skvěle napsaná, upoutává napínavým vypravováním. Nedá se od ní vůbec odtrhnout. Můžete ji číst mnohokrát a pokaždé Vás o něco obohatí. Všem, malým i větším čtenářům, ji vřele doporučuji k přečtení.

Václav Suk, 9. A

88%

Databaseknih.cz

Název: Dva roky prázdnin
Autor: Jules Verne
Žánr: Literatura světová, Dobrodružné, Romány
Originální název: Deux ans de vacances, 1888

Basketbal

Basketbal je moje největší, nejoblíbenější volnočasová aktivita. Hraju ho už od čtvrté třídy jako kroužek ve škole. Až v šesté třídě jsem se přihlásil do oficiálního klubu. Někteří si myslí, že basket je bezkontaktní spor, ale je to přesně naopak.

Basketbal vytvořil James Naismith (vysokoškolský pedagog, učitel tělesné výchovy) v roce 1891 pro zpestření zimní sportovní přípravy svých studentů. I přes to, že se v původní podobě jednalo o nepříliš dynamický sport (pravidla neumožňovala pohyb s míčem), získal si brzy značnou popularitu a rychle se rozšířil nejen po Spojených státech. V roce 1936 byl basketbal zařazen na pořad olympijských her a od roku 1976 se koná na olympijských hrách i ženský basketbalový turnaj.

V nejvyšší české soutěži (Kooperativa NBL) mužů, kterou hraje 12 klubů je nejlepším mužstvem ČEZ Basketbal Nymburk. I když v letošním roce se usadili na 2. místě, tak jsou držiteli šestnácti titulů.

Jsem moc rád, že jsem si vybral tento sport, protože už mě baví dlouho a zatím bych tento sport nevyměnil za něco jiného. Při sportu také přicházím na jiné myšlenky a dodává mi lepší náladu.

Dominik Hrynčuk, 9. A

Karate

Já svůj volný čas trávím trénováním karate. Abych byl upřímný, tak už ani nevím, jak jsem se ke karate dostal, ale nejspíš tím, že už od malička miluju Japonsko, kam bych se rád někdy v budoucnu podíval. Kde karate vůbec vzniklo?

Počátky vzniku karate jsou spojovány s ostrovem Okinawa, to je největší japonský ostrov. V letech 1477 a 1526 vládl Okinawě král Šo Šin, který zakázal vlastnictví zbraní. Všechny zbraně (obvykle meče) byly uloženy ve vládním skladu pod přímoou kontrolou krále. Tím ovšem podnítil rozvoj sebeobraného systému – Okinawa-te (nyní karate). Výuka probíhala tajně, protože tomu, kdo byl přistižen při praktikování Okinawa-te hrozil trest smrti. Toto období trvalo až do roku 1868.

V tomto roce se narodil na Okinawě Gishin Funakoshi, který je označován jako „otec karate-dó“. On je spojujícím článkem doby, kdy karate bylo výhradně okinawským uměním sebeobranou udržovaným v nejhlubším utajení a současností, kdy se stalo veřejně známým uměním cvičeným po celém světě. Mistr Funakoshi byl učitelem na Okinawské učitelské mládežnické koleji a celý svůj život zasvětil studiu a rozvoji „cesty karate“. V roce 1933 se

oficiálně karate uznalo v Japonsku.

Od té doby, co jsem začal cvičit karate, se řídím moudrem mistra Funakoshiho, jehož filozofií je „největším uměním není vyhrát sto ze sta bitev, ale největším uměním je zvítězit bez boje.“ bohužel zemřel 26. dubna 1957 v 88 letech. Napsal také svůj životopis Karatedó – Má životní cesta. Upřímně od té doby, co jsem začal chodit na karate, pozoruji, že se mi život mění před očima.

Marek Borovský, 8. B

Vaření a pečení

Mé volnočasové aktivity jsou hodně propojené s aktuální náladou, ale nálada na vaření a pečení je tu vždy.

Už od malička jsem babičce a mamince pomáhala dost často a ráda v kuchyni, to se mě drží dodnes. Teď už ale vařím i sama, bez pomoci. Možná jediné, co mě na vaření a pečení nebaví, je pak mytí všeho toho nádobí, ale to k tomu prostě patří. Většinu receptů mám od babičky a z internetu, ale doma už mám čtyři své knihy s recepty. Na vaření mám nejraději to, že máte takzvané „volnou ruku“, můžete si vše udělat tak, jak vám to chutná. Já osobně

ráda experimentuji a je to pro mě pak mnohem větší adrenalin! Velice nerada zůstávám u stereotypu, a tak o nové pokusy není nouze! Moje nejoblíbenější jídlo na přípravu je jednoznačně rizoto, protože si ho můžete uvařit na několik různých způsobů a vždy bude dobré, nikdy nezklame. Samozřejmě ne vždy jde vše podle plánu, takže se mi podařilo už například vysypat celou slánku do polévky, nebo třeba i buchtu připálit! Ale právě díky těmto chybám se

člověk zlepšuje, ať už ve vaření, zpívání či sportu. Neřekla bych, že se svými výkony bych mohla jít do MasterChef, ale s ohledem na můj věk už jsem vyzkoušela receptů docela hodně. Zatím mě vaření moc baví, ale bojím se, že až budu velká, dospělá a budu mít rodinu, stane se vaření mojí povinností a nadšení vyprchá, ale třeba vaření i v dospělosti zůstane pro mě příjemnou zálibou.

Kristýna Procházková, 9. A

Pohled do světa literatury

Do mých volnočasových aktivit neodmyslitelně patří čtení literatury. Mám rád veškerou literaturu, jak dobrodružnou, tak historickou. Literatura je studnicí myšlení. Jsou to vědomosti a myšlenky, které všichni velcí i malí autoři vyjádřili prostřednictvím pera a papíru.

Literatura je tu s námi od dob, kdy se člověku podařilo vymyslet písmo. Protože bez písma by literatura nikdy nevznikla. Dalším ze záchytných bodů pro literaturu je nejstarší dochovaný text, a tím je Epos o Gilgamešovi. O rozšíření literatury do celého světa se pak postaral knihtisk, který vynalezl Johannes Gutenberg.

Pro literaturu bylo podle mého názoru nejplodnějším obdobím 18.-20. století. To byla doba působení největších spisovatelů ze všech. Patřili mezi ně Jules Verne, Sir Arthur Conan Doyle, Agatha Christie, John Ronald Reuel Tolkien,

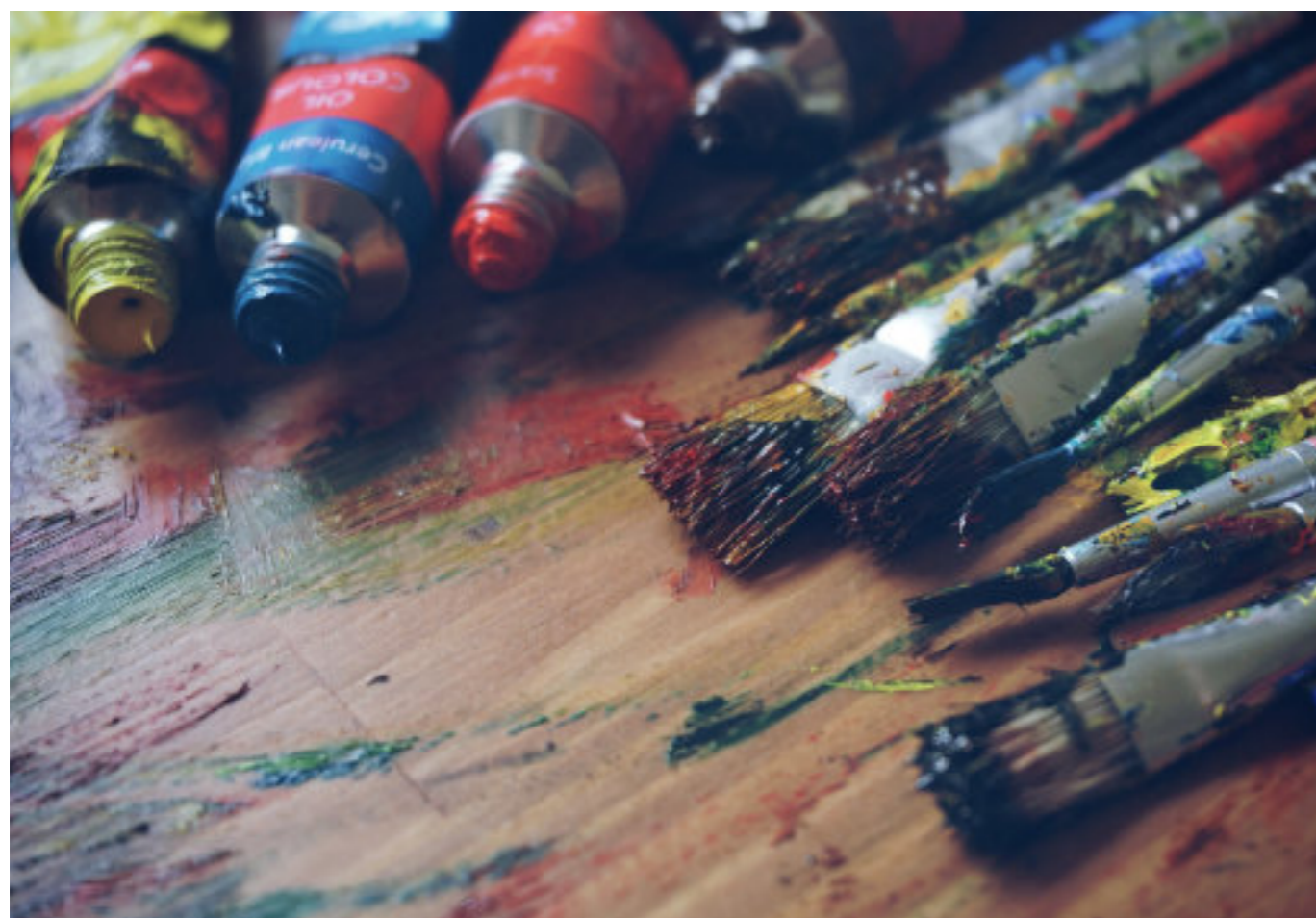
Charles Dickens, Oscar Wilde, Edgar Allan Poe, Clive Staples Lewis, Ernest Hemingway, Mark Twain, Alexandre Dumas starší, Robert Louis Stevenson a Johann Wolfgang von Goethe. V Čechách například Božena Němcová, Karel Hynek Mácha, Karel Jaromír Erben, Eliška Krásnohorská, Josef Mánes, Karel Čapek,

Eduard Štorch, Karolína Světlá, Svatopluk Čech a Jan Neruda. Ti všichni napsali mnoho nádherných knih.

Knihy jsou naplněny vědomostmi světa, které jsou sesbírány a vloženy na papír. Lidé, kteří čtou, mívají velký rozhled, dokáží dobře hovořit na jakémkoliv téma, protože od každého vědí něco.

Pro mě je čtení únik do jiného světa. Do světa, ve kterém nemusím řešit své strasti, ale mohu sdílet příběh s postavami v knize. Myslím, že čím víc lidé čtou, tím jsou moudřejší. Proto všem říkám, čtěte!

Václav Suk, 9. A

Malování

Ve svém volném čase se nejvíce věnuji malování. Dokážu se tím odreagovat od okolního světa, od různých problémů i starostí.

Malování je pro mě zábava, ale i zbavení se veškerého stresu, a dokonce tím mohu i lehce vyjádřit své emoce a pocity. Sama ani nevím, kdy přesně jsem začala malovat.

Doma říkají, že maluji od té doby, co jsem udržela tužku v ruce, ale asi nikdo nepočítal s tím, že u malování vydržím, stane se mým koníčkem, ba i životní náplní. Na začátku sedmé třídy se můj zájem

o skutečné malování hodně zvětšil.

Možná za to může i lockdown? Já byla stále doma, a tehdy z nudy jsem začala zkoušet různé techniky malby, jako jsou např. akvarely, malba na keramiku nebo malba na plátno, ale stejně nejvíc mě bavila malba temperou, kterou ráda využívám dodnes. Při této technice se mi totiž dobře nanášejí barvy, u nichž dokážu dobře

zakomponovat vlastní myšlenku, kterou chci vyjádřit. Ale čeká na mě spousta nových, ale i ještě nevyzkoušených technik a způsobů, jak lze výtvarně tvořit, neboť díky úspěšnému složení přijímacích zkoušek na uměleckou školu, mám vlastně všechno ještě před sebou a moc se na nová poznání těším.

Šmejkalová Tereza, 9. A

Hra na kytaru

Již 2 roky hraji na kytaru v ZUŠ. Sama ani nevím, proč jsem začala hrát, ale nějaký skrytý hlas ve mně mi to napověděl.

Jen mě mrzí, že jsem nezačala už dříve, ale pořád lepší později než nikdy. Pokud už hrajete na určitý hudební nástroj, bylo by dobré vědět něco málo o jeho historii.

Kytara je drnkací strunný nástroj s hmatníkem. Vše funguje na principu rozechvění struny napjaté mezi dvěma pevnými body a držení tónů na hmatníku s pražci. Hraje se na ní rukou, ale i trsátkem. Byla a je jedna z nejoblíbenějších a nejpoužívanějších hudebních nástrojů. Její původ je v Asii a odtud je přejímali Řekové a Římané. První podobné nástroje se nazývaly Kinor. V 9. st. n. l. přinesli kytaru Arabové do Španělska, dále do celé Evropy. Kytara má i své příbuzné např. mandolína, banjo, buzuki a loutna.

Určitě je velice užitečné a překrásné hrát na libovolný nástroj. Když mám špatnou náladu, kytara mě vždy uklidní. Po delší době si uvědomíte, že s tímto nádherným předmětem navážete určité pouto, jako to mám já.

Eliška Krupková, VIII. B

*Odborné informace jsem čerpala z:
www.kytarovy.chytrak.cz*

Vojta Kadavý, 6. A

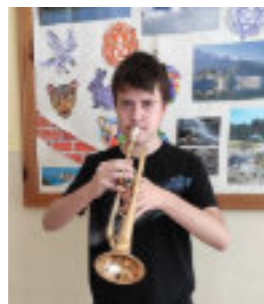

Já ve svém volném čase jezdím na motorce. Skoro každý den cvičím. Cvičím třeba drifty nebo Enduro nebo skoky a ještě hodně věcí. Dělán to, protože mě to baví a mám svůj cíl a to

je Dakar. Zajezdit si na Dakaru, no kdo by to nechtěl? Mám kamaráda a ten do toho jde se mnou. Taky cvičí, ale o dost míň, než já. Ale zase ho chápu, na čtyřkolce toho moc nejde, podle mě. Cvičím kousek od baráku. Jezdím tam po polních cestách, neboli lidově řečeno polňačkách. A tam je napůl opuštěný lom. Je to asi nejlepší místo na ježdění a crossení. Je nejlepší, protože je tam vše, co potřebuji na trénování. Jsou tak skoky, velké kopce, písek a bláto. Je tam malé jezírko, kde se v létě můžete vykoupat. Okolo lomu je cesta, takže si ho můžete prohlédnout i ze shora a polňačky, které jsou bezva na projíždky.

Jan Kopecký, 8. B

Ahoj, jsem Honza Kopecký z VIII. B a hře na trumpetu se věnuji už tři dlouhé roky. Na trubku jsem začal hrát, protože to bylo vždy mým velkým přáním, byl to téměř můj sen!

A tak koncerty, povinné zkoušení, přezkoušení mě stále baví a i do budoucna vše spojené s trubkou jistě zůstane mým oblíbeným koníčkem. Navíc je to činnost, která mě zcela naplňuje, a chvíle s trubkou si maximálně užívám!

Anička Beranová, 6. B

Už asi tři roky se věnuji airsoftu a musím přiznat, že mě to baví. Taky díky airsoftu jsem poznala strašně fajn lidi a jsem za to ráda. Ale hrát airsoft není úplně nejbezpečnější...

Petr Vysloužil 8. B

Asi nejoblíbenější aktivitou je jízda nostalgickými vlaky a návštěvy nostalgických železničních akcí. Skoro každý víkend od dubna do října je nějaká zajímavá akce. Snažím se na žádné nechybět. Jsem prostě ŠOTOUS (člověk, co má rád železnici, fotí ji nebo ji natáčí). Když se nějaké takové akce zúčastním, mám z toho obrovskou radost. Protože tam mohu poznat nové kamarády, místa a něco nového se dozvědět o vlacích, o železnici, o historii...

Eliška Žižková, 6. A

O volném čase ráda chodím ke koním, protože mě to tam baví. Ráda jezdím na Morganovy, to je můj nejoblíbenější kůň. Když tam přijdu, tak pomůžu vykydat boxy a ušlapat hnůj. Pak jdeme jezdit.

Justýna Rabasová, 6. B

Ve volném čase se věnuji koním, které naše rodina vlastní. Ale není to jen o tom, posadit se na koně, cválat, zdolávat překážky. S touto báječnou zálibou je spojeno velké množství práce, ale i peněz, aby se koně cítili v pohodě a mohli nám všem dělat radost. Mám je moc ráda, proto mně práce u koní nevadí. Navíc pak se

sestrou Anežkou i kamarádkami se rády na nich projíždíme. Zkusili jste někdy z hřbetu koně pohled na svět kolem nás?

Tomáš Zíval, 6. A

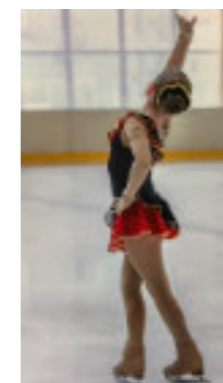
Ve volném čase se věnuji lednímu hokeji. Hokej mě velmi baví. Protože je sranda. Tréninky mám třikrát týdně. O víkendy míváme zápas. Na zápas jsem vždy natěšený, jak to dopadne. Po zápase, když vyhraje, tak je radost a sranda.

Když prohráme, tak smutek.

Na konci sezóny bývají turnaje, kde se nám letos dařilo. Po sezóně máme jarní přípravu. Trénujeme na hřišti, běháme, jezdíme na kole a chodíme plavat. Na konci srpna máme soustředění, kde trénujeme na ledě a venku. A od září nám začíná nová sezóna a zápasy.

Káťa Plíšková, 6. A

O můj volný čas dělám krasobruslení. Máme skoro každý den trénink. Naše paní trenérka je sice starší, ale někdy je až moc akční. Na krasu máme několik skupin od nejmladších až po nejstarší. Naše skupina je tak uprostřed. Jsme tam čtyři holky ve stejném věku, já jsem tam nejstarší, ale jen o pár měsíců.

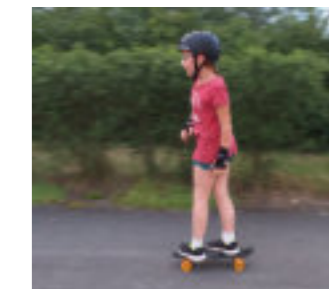

Nejvíce z celé sezóny se těšíme na generálku, protože je to něco jako závody. Máme na sobě šaty, učesané drdoly a jsme samy na ledě. Jediné, co je jiné, je to, že se nebuduje a jsme tam jenom my čtyři.

Závodíme vždy jenom v zimě. V létě dojíždíme třeba do Chomutova, protože v Lounech se led rozpouští. „Kraso“ dělám, protože mě baví bruslit a na každý trénink se moc těším.

Jasmína Musilová, 6. A

Ve volném čase ráda jezdím na skateboardu, protože to je jediná zábava, kterou mám.

Lucie Neradová, 7. B

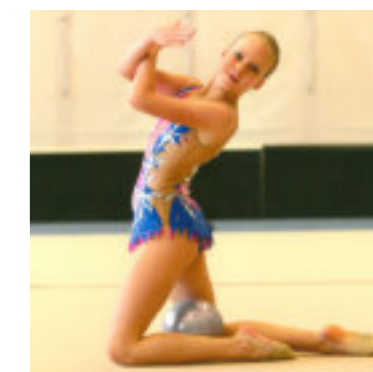

Ve svém volném čase se věnuji mnoha věcem, v létě se věnuji hlavně sportům. Nejčastěji dělám tanec. Tancuji teď momentálně doma, po půlroční pauze jsem se k tanci opět vrátila

a začala se zlepšovat. Jezdím na koni. Když jsem na koni s kamarádkou, tak většinou cváláme přes bukový háj. Ráda si venku zaběhám se psem. Běhám také s bráchou po bunkrech, dost často se nám přihodí i nějaké zranění, ale to k tomu patří. Lezeme po stromech a houpeme se na větvích vysoko nad krpálem. Domů se pak vracíme uhonění a červení.

Karolínka Khýnová, 6. B

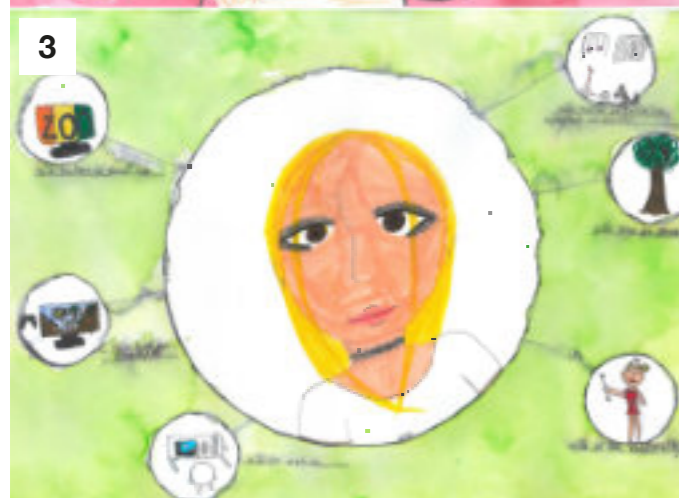
Můj nejoblíbenější sport je moderní gymnastika. Chodím tam od tří let, ale začalo mě to bavit až od pěti let. Jezdím na tréninky v pondělí a ve čtvrtek do Žatce. Zatím mě to baví, tak se tomu naplno věnuji.

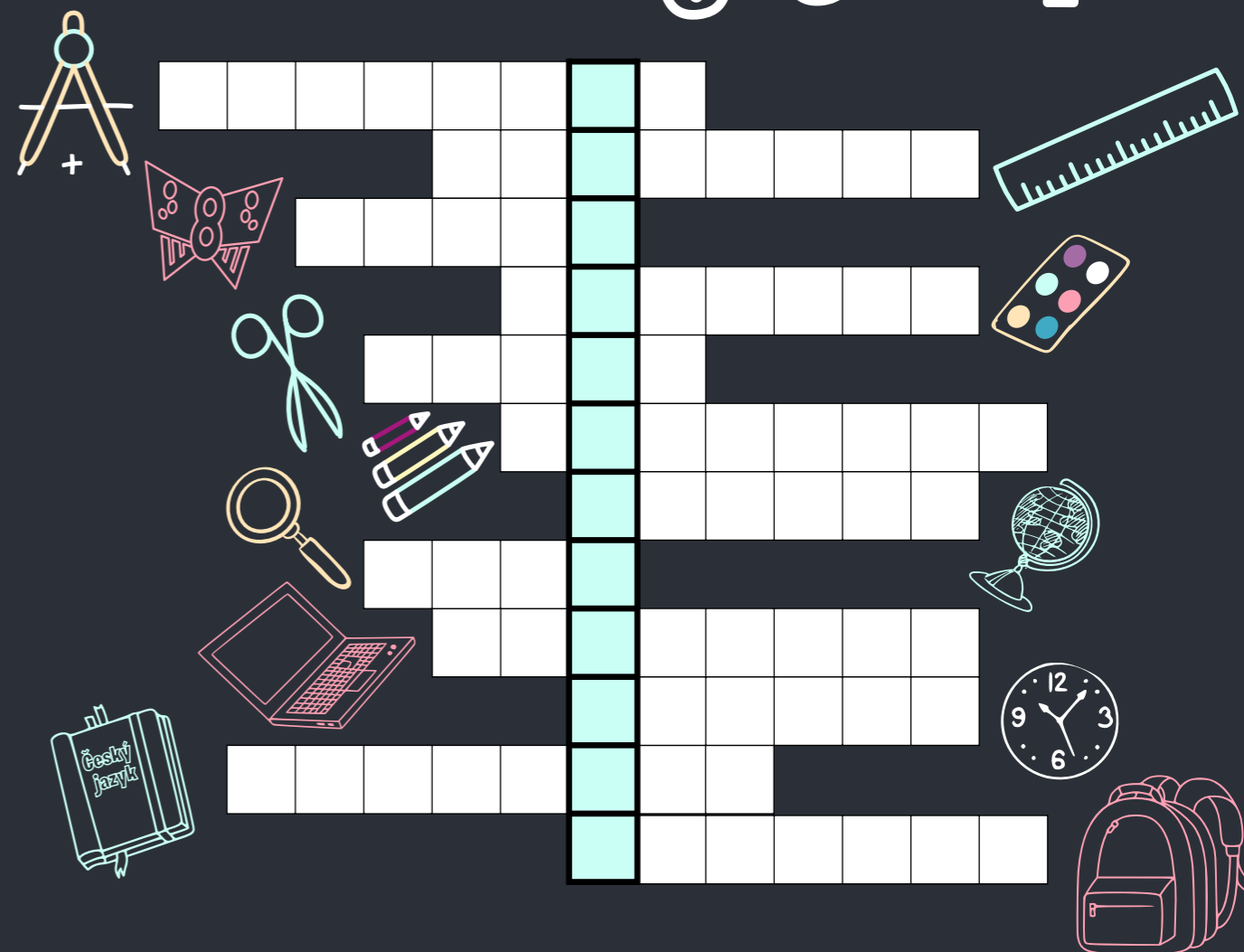
VÝTVARNÁ GALERIE

Foto na titulní straně 6. A

1. Třída 6. C
2. Anička Horová, 4. A
3. Nikolka Chloubová, 4. A
4. Martin Čech, 4. A
5. Klárka Jonášová, 4. A
6. Míša Kovaříková, 4. A

Křížovka o ceny

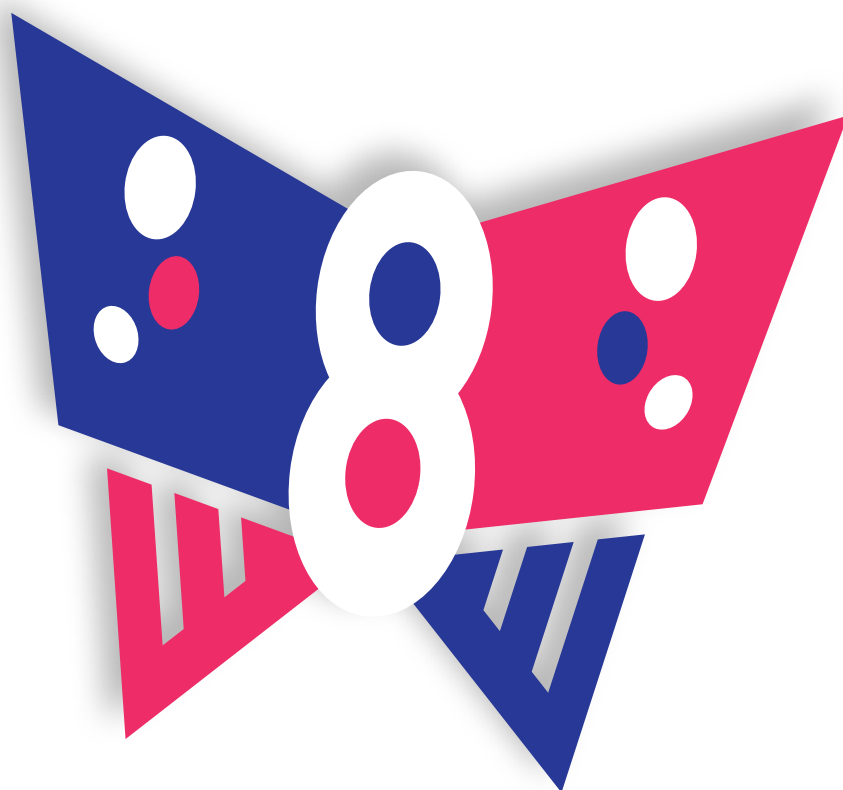

V tajence naleznete starořecký název pro harmonický
rozvoj těla a ducha.

Správné řešení odešlete na

info@8zsln.cz

s názvem „tajenka“ a první tři správní řešitelé obdrží malý dárek.

www.8zsln.cz

info@8zsln.cz

+420 415 652 310

facebook.com/zslouny